

Proportionele aansprakelijkheid. Wat is de kans dat eiser zijn studie succesvol had afgerond en kan eiser aanspraak maken op vergoeding van betaald c...

Rb. Noord-Holland 20-06-2018, ECLI:NL:RBNHO:2018:5752

Instantie

Rechtbank Noord-Holland

Datum

20 juni 2018

Magistraten

Mr. A.H. Schotman

Zaaknummer

C/15/261111 / HA ZA 17-465

Folio weergave

[Download gedrukte versie \(PDF\)](#)

Vakgebied(en)

Verbintenissenrecht / Aansprakelijkheid

Brondocumenten

ECLI:NL:RBNHO:2018:5752, Uitspraak, Rechtbank Noord-Holland, 20â€â€2018

Wetingang

Art. 6:74, 6:95 BW

Essentie

Studieovereenkomst. Proportionele aansprakelijkheid. Verlies van vrije tijd.

Wat is de kans dat eiser zijn studie succesvol had afgerond en kan eiser aanspraak maken op vergoeding van betaald collegegeld en verlies van vrije tijd?

Samenvatting

Eiser volgt naast zijn werk de studie Executive Master of Business Administration Procurement Management (E-MBA) bij het opleidingsinstituut Nyenrode. De studie blijkt niet geaccrediteerd te zijn met als gevolg dat na afronding hiervan geen MBA-titel wordt verkregen. Eiser beëindigt tussentijds zijn studie en stelt Nyenrode aansprakelijk voor de door hem geleden en nog te lijden schade. Deze schade zou onder meer bestaan uit betaald collegegeld, gemiste loonsverhoging en verlies van vrije tijd. Nyenrode erkent aansprakelijkheid voor het ontbreken van de toegezegde accreditatie. Nyenrode betwist echter dat op haar enige schadevergoedingsplicht rust. Volgens Nyenrode zou eiser niet in staat zijn geweest om de studie succesvol af te ronden en dus zou het c.s.q.n.-verband ontbreken tussen de tekortkoming en de gestelde schade.

Rb.: De rechtbank oordeelt dat het niet aanvaardbaar is dat eiser van de vergoeding van de schade die hij door de wanprestatie mogelijk heeft geleden verstoken blijft op de enkele grond dat niet zeker is dat hij zijn studie zou hebben afgerond. Het leerstuk van de proportionele aansprakelijkheid biedt een uitweg om deze onzekerheid schattenderwijs in de aansprakelijkheid te verdisconteren door de waarschijnlijkheid dat het diploma zou zijn behaald uit te drukken in een percentage waarvoor Nyenrode aansprakelijk is te achten. Toepassing van dit leerstuk is in het onderhavige geval redelijk gelet op de strekking van de overtreden norm – schending van een op Nyenrode rustende zorgplicht om zeker te stellen dat het in het vooruitzicht gestelde diploma na afronding van de studie ook rechtsgeldig kan worden verstrekt – en het profiel van Nyenrode als vooraanstaand opleidingsinstituut. De rechtbank stelt de waarschijnlijkheid dat eiser, de wanprestatie weggedacht, de opleiding niet succesvol zou hebben afgerond, op 10%. Dat betekent dat Nyenrode 90% van de vergoedbaar te achten schadeposten dient te vergoeden.

Bij de beantwoording van de vraag in hoeverre de door Nyenrode erkende tekortkoming tot schade aan de zijde van eiser heeft geleid, gaat de rechtbank ervan uit dat de schade naast het missen van concreet voordeel in de vorm van een aan eiser toegezegde salarisverhoging en onkostenvergoeding heeft bestaan in verschaffing van onderwijs dat, hoe goed ook, als geheel beschouwd een geringere waarde heeft gehad dan eiser mocht verwachten, doordat zich dat niet heeft uitbetaald – niet kón uitbetalen – in het door eiser nagestreefde MBA-diploma. De uitgaven hebben in zoverre hun doel gemist. De rechtbank stelt de omvang van de niet genoten prestatie vast op 50% van de uitgaven.

De rechtbank oordeelt verder dat wanneer het verlies van vrije tijd wordt opgevat als het teloor gaan van inspanning bestaande in een investering in persoonlijke ontwikkeling, die inspanning als productieve arbeid is te duiden en zij op geld kan worden gewaardeerd. Doordat de investering als gevolg van de tekortkoming niet het rendement heeft waarop eiser mocht rekenen, is geen sprake van "ander nadeel" maar van schade. Deze schade moet worden begroot door het aantal opgeofferde uren te vermenigvuldigen met een uurtarief dat kan worden beschouwd als een redelijke vergoeding van die tijd.

Verwant oordeel

Zie ook:

- HR 21 december 2012, ECLI:NL:HR:2012:BX7491, RAV 2013/30, NJ 2013/237 (*Deloitte/Hassink*): betekenis en toepassingsbereik proportionele aansprakelijkheid en kansschade;
- HR 24 december 2010, ECLI:NL:HR:2010:BO1799, RAV 2011/34, RCR 2011/10, NJ 2011/251 (*Fortis/Bourgonje*): terughoudendheid en motiveringsplicht bij toepassing proportionele aansprakelijkheid;
- HR 28 januari 2005, ECLI:NL:HR:2005:AR6460, NJ 2008/55, m.nt. Jac. Hijma (*Burger/Brouwer Motors*): tevergeefs gemaakte kosten worden aangemerkt als vermogensschade;
- B.C.J. van Velthoven, 'Verlies van een kans en proportionele aansprakelijkheid: verschillende figuren voor verschillende gevallen? (I) & (II)', *NTBR* 2018/11 en *NTBR* 2018/15;
- A.J. Verheij, 'Vergoeding van immateriële schade en van uitgaven die hun doel misten: overwegingen n.a.v. Rechtbank Noord-Nederland 1 maart 2017, C/19/109028/HA ZA 15-33', *AV&S* 2017/21;
- L.T. Visscher, 'Vergoeding van 'verlies van tijd' als ander nadeel', *AV&S* 2012/10;
- S.D. Lindenbergh, *GS Schadevergoeding*, art. 6:95 BW, aant. 4.3.7 Tijd.

Wenk

Deze uitspraak is interessant omdat toepassing wordt gegeven aan het leerstuk proportionele aansprakelijkheid en wordt ingegaan op de vergoedbaarheid van gemaakte kosten en verlies van vrije tijd.

Nyenrode voert als meest verstrekkende verweer dat, gelet op de voortgang in de studie, eiser niet in staat zou zijn geweest om de studie succesvol af te ronden. Volgens de rechtbank biedt het leerstuk van proportionele aansprakelijkheid een uitweg om deze onzekerheid schattenderwijs in de aansprakelijkheid te verdisconteren. De rechtbank rechtvaardigt toepassing van het leerstuk proportionele aansprakelijkheid door te wijzen op de strekking van de geschonden norm en het profiel van Nyenrode als vooraanstaand opleidingsinstituut. De noodzaak tot deze motivering vloeit voort uit het arrest *Fortis/Bourgonje* (zie onder 'Zie ook'). De Hoge Raad heeft in dit arrest geoordeeld dat het leerstuk van proportionele aansprakelijkheid terughoudend moet worden toegepast, en dat dit meebrengt dat de rechter in zijn motivering dient te verantwoorden dat de strekking van de geschonden norm en de aard van de normschending — waaronder is begrepen de aard van de door de benadeelde geleden schade — deze toepassing in het concrete geval rechtvaardigen. Voornoemde terughoudendheid en motiveringseisen gelden niet voor toepassing van het leerstuk van kansschade (zie onder 'Zie ook' HR 21 december 2012 (*Deloitte/Hassink*)). In de literatuur is men sterk verdeeld over de vraag of voornoemd onderscheid te rechtvaardigen valt en wat nu precies de toepassingscriteria behelzen van beide leerstukken (zie onder 'Zie ook'). Eiser vordert vergoeding van het door hem betaalde collegegeld. Volgens de rechtbank komen deze uitgaven voor vergoeding in aanmerking voor zover die hun doel hebben gemist. In het arrest *Burger/Brouwer Motors* (zie onder 'Zie ook') heeft de Hoge Raad aangenomen dat tevergeefs gemaakte kosten als vermogensschade kunnen worden aangemerkt. Het bijzondere aan een vergoeding voor tevergeefs gemaakte kosten is dat het gaat om kosten die ook zouden zijn gemaakt in het geval dat de aansprakelijkheid scheppende gebeurtenis was uitgebleven. Voor vergoeding van kosten als tevergeefs gemaakte kosten is vereist dat deze zijn gemaakt ter verkrijging van een op zichzelf niet op geld waardeerbaar onstoffelijk voordeel en dat dit voordeel als gevolg van de aansprakelijkheid scheppende gebeurtenis niet is verkregen. Het feit dat bepaalde uitgaven hun doel hebben gemist kan – naast de aansprakelijkheid scheppende gebeurtenis – eveneens zijn veroorzaakt door een omstandigheid die in de risicosfeer ligt van eiser. Zoals dat in deze zaak het is geval is, kan de schuldenaar dan proportioneel aansprakelijk worden geacht voor de kosten die tevergeefs zijn gemaakt.

In de literatuur wordt ervan uitgegaan dat verlies van vrije tijd niet zonder meer als vermogensschade kan worden aangemerkt, maar veeleer moet worden gezien als een oorzaak van vermogensschade. In dat verband zou gedacht kunnen worden aan inkomensverlies als gevolg van het opnemen van extra vakantiedagen om een mislukte vakantie in te halen (zie onder 'Zie ook' Lindenbergh). In het onderhavige geval gaat het echter om vrije tijd die is gebruikt voor het volgen van een studie naast het hebben van een baan. De rechtbank beschouwt de in dat kader gepleegde inspanningen als productieve arbeid, die op geld kunnen worden gewaardeerd. De rechtbank oordeelt vervolgens dat deze opoffering aangemerkt kan worden als een uitgave die deels tevergeefs is gemaakt en daarom deels voor vergoeding in aanmerking komt. Eiser heeft in aansluiting op de rechtseconomische analyse van Visscher (zie onder 'Zie ook') een vergoeding

gevorderd van € 3,69 per uur. Voornoemde analyse heeft echter betrekking op immateriële schade als gevolg van tijdsverlies en niet op vermogensschade zoals de rechtbank in deze zaak tot uitgangspunt heeft genomen. Eiser lijkt zichzelf hiermee in die zin tekort te hebben gedaan door zijn vordering op de beschouwingen van Visscher te baseren. De rechtbank was daardoor niet genoodzaakt zich te buigen over de vraag wat de waarde is geweest van de door eiser gepleegde inspanningen.

Partij(en)

Vonnis in de zaak van:

Eiser, adv.: mr. H.J. Stuyt te Utrecht,
tegen

Universiteit Nyenrode B.V. te Breukelen, adv.: mr. M.R. Ruygvoorn te Utrecht.

Uitspraak

Rechtbank, locatie Haarlem:

1. De procedure

1.1.

Het verloop van de procedure blijkt uit:

- het tussenvonnissen van 11 oktober 2017
- het proces-verbaal van comparitie van 10 april 2018
- de brief van mr. Stuyt van 29 mei 2018 houdende opmerkingen naar aanleiding van dit proces-verbaal.

1.2.

Ten slotte is vonnis bepaald.

2. De feiten

2.1.

Nyenrode is een particuliere universiteit en gevestigd te Breukelen. Eén van de door haar aangeboden studies was de Executive Master of Business Administration Procurement Management (hierna: E-MBA')

2.2.

Met ingang van 1 januari 2009 bestond tussen Nyenrode en eiser een overeenkomst uit hoofde waarvan eiser bij Nyenrode de E-MBA studie volgde (hierna: de 'Studieovereenkomst').

2.3.

De E-MBA was een samenwerking tussen Nyenrode, EIMD en Emeritor. Op basis van de afspraken tussen Nyenrode, Whittemore School of Business and Economics en het Echelon Institute of Management Development (hierna: EIMD) nam Nyenrode tot uitgangspunt dat de studenten die de E-MBA zouden hebben afgerond, via EIMD een MBA-titel zouden verkrijgen, omdat de E-MBA via de Whittemore School zou zijn geaccrediteerd.

2.4.

Cohort 5 van de E-MBA, waartoe eiser behoorde, startte op 1 januari 2009. De eerste studenten van dit cohort rondden de E-MBA op 28 oktober 2011 af.

2.5.

In 2013 is het Nyenrode bekend geworden dat de E-MBA niet via Whittemore was geaccrediteerd. Bij e-mail van 2 oktober 2013 heeft de Rector Magnificus van Nyenrode de studenten uitgenodigd voor een informatiebijeenkomst. Tijdens deze informatiebijeenkomst heeft Nyenrode de studenten geïnformeerd over haar ontdekking dat de E-MBA niet via Whittemore was geaccrediteerd.

2.6.

Nyenrode heeft de studenten van de E-MBA twee oplossingsrichtingen aangeboden, naast de wettelijke mogelijkheid van de gang naar de rechter. Enerzijds konden deze studenten kiezen voor het volgen een kosteloze MBA of Executive MBA aan Nyenrode, waarbij tevens de mogelijkheid werd geboden om vrijstellingen te vragen aan de examencommissie. Ook konden zij ervoor kiezen de helft van het betaalde collegegeld gerestitueerd kregen.

De meerderheid van de studenten van Cohort 5 heeft gekozen voor de optie om de kosteloze MBA te volgen. De medestudenten die besloten de MBA te volgen hebben inmiddels hun MBA aan Nyenrode succesvol afgerond.

2.7.

In de loop van 2014 besloot eiser zijn studie te beëindigen. Op dat moment had hij zijn buitenlandse praktijkopdracht en zijn thesis niet afgerond. Het gemiddelde cijfer van eiser was een 6,6 met een (cumulatieve) GPA van 2,16.

2.8.

Bij aanvang van de E-MBA was eiser werkzaam bij Cleopatra BV. Cleopatra ondersteunde de studiekeuze van eiser door 50% van het collegegeld te vergoeden. Van dit bedrag heeft Cleopatra de helft bij aanvang van de studie betaald. De rest zou zij bij afronding van de studie betalen. Op de afspraken is de "bedrijfsregeling studiekosten" van Cleopatra van toepassing.

Met ingang van medio augustus 2016 is eiser in dienst getreden een andere werkgever. Cleopatra heeft haar (gestelde) vordering op eiser tot de terugbetaling van 25% van het aan eiser betaalde collegegeld kwijtgescholden.

2.9.

Eiser heeft Nyenrode op 30 april 2014 aansprakelijk gesteld voor de gesteldelijk geleden schade.

Nyenrode heeft bij e-mail van 20 mei 2014 aansprakelijkheid afgewezen en eiser laten weten dat hij dezelfde keuzes heeft als zijn medestudenten, waaronder dagvaarden.

3. Het geschil

3.1.

Eiser vordert — samengevat:

- A. voor recht te verklaren dat Nyenrode toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de overeenkomst met eiser, althans jegens hem onrechtmatig heeft gehandeld, en dientengevolge aansprakelijk is voor de schade die eiser als gevolg daarvan heeft geleden, lijdt en nog zal lijden; alsmede
- B. Nyenrode te veroordelen tot vergoeding een bedrag van € 55.913,18, te vermeerderen met wettelijke rente, bestaande uit de volgende bedragen aan schade en wettelijke rente:
 1. Collegegeld ad € 22.453,95, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de data waarop eiser de bedragen voldeed, als nader in de dagvaarding omschreven, tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;
 2. Betaalde rente over lening ad € 4.216,73, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de data waarop eiser de bedragen voldeed, als nader in de dagvaarding omschreven, tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;
 3. Reiskosten ad € 1.360,68, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de ingebrekestelling d.d. 30 april 2014 tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;
 4. Vergoeding voor het verlies van vrije tijd ad € 9.881,82, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de ingebrekestelling d.d. 30 april 2014 tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;
 5. Vergoeding van de gederfde loonsverhoging ad € 18.000 (althans subsidiair het netto equivalent hiervan, mits Nyenrode een belastinggarantie afgeeft voor de situatie dat de belastingdienst het bedrag aanmerkt als inkomsten waarover belasting, anders dan vermogensbelasting, is verschuldigd), te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de ingebrekestelling d.d. 30 april 2014 tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;
Nyenrode voorwaardelijk te veroordelen tot vergoeding van een bedrag van € 43.632,87, te vermeerderen met wettelijke rente, namelijk indien en voor zover eiser in de toekomst een nieuwe MBA-opleiding zal volgen en daarvoor geen gebruik kan maken van de afspraken zoals hij die had met zijn werkgever (productie 2), bestaande uit de volgende bedragen:
 6. Vergoeding van de afspraak met Cleopatra tot betaling van € 15.000 ter vergoeding van het verschuldigde collegegeld;
 7. Vergoeding van de afspraak met Cleopatra tot vrijstelling van werk voor één dag per werkweek, gedurende drie jaren, ad € 28.632,87 (althans subsidiair het netto-equivalent mits Nyenrode een belastinggarantie afgeeft voor de situatie dat de belastingdienst het bedrag aanmerkt als inkomsten waarover belasting, anders dan

vermogensbelasting, is verschuldigd);

Subsidiair: Nyenrode voorwaardelijk te veroordelen tot vergoeding van een bedrag van € 43.632,87, te vermeerderen met wettelijke rente, namelijk indien en voor zover eiser binnen 10 jaar na toewijzing vonnis, althans meer subsidiair binnen een door de rechtbank in goede justitie te bepalen termijn, een nieuwe MBA-opleiding zal volgen en daarvoor geen gebruik kan maken van de afspraken zoals hij die had met zijn werkgever, bestaande uit de bedragen zoals hierboven beschreven onder nummer 6 en 7;

8.

Nyenrode te veroordelen tot betaling aan eiser van de buitengerechtelijke kosten ad € 13.978,30, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf twee weken nadat het veroordelende vonnis is gewezen tot de dag der algehele voldoening;

9.

Nyenrode te veroordelen in de kosten van dit geding, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf twee weken nadat het veroordelende vonnis is gewezen tot de dag der algehele voldoening;

10.

Nyenrode te veroordelen tot betaling van de nakosten ad indien en voor zover Nyenrode niet binnen twee weken na de dag waarop zij bij vonnis in de proceskosten wordt veroordeeld integraal aan dit vonnis voldoet.

3.2.

Eiser stelt dat Nyenrode toerekenbaar tekort is geschoten onder de genoemde Studieovereenkomst, althans dat Nyenrode onrechtmatig jegens hem heeft gehandeld, omdat hem na afronding van de E-MBA geen diploma kan worden verstrekt op basis waarvan hij bevoegd zou zijn de titel 'Master of Business Administration' te voeren, aangezien de E-MBA niet bleek te zijn geaccrediteerd.

3.3.

Nyenrode betwist niet dat eiser op grond van de Studieovereenkomst mocht verwachten dat hij na afronding van de E-MBA bevoegd zou zijn een MBA-titel te voeren. En evenmin dat zij de MBA titel, vanwege het ontbreken van accreditatie, niet kon geven. Nyenrode betwist wel aansprakelijk te zijn jegens eiser, omdat niet vaststaat dat eiser de E-MBA zou hebben afgerond, althans zou hebben kunnen afronden. Het conditio-sine-qua-non-verband tussen de tekortkoming en het ontbreken van een diploma ontbreekt. Voor zover het causaal verband wel zou bestaan, betwist Nyenrode gehouden te zijn de schade, althans alle schade, die eiser stelt te hebben geleden, te vergoeden.

3.4.

Op de stellingen van partijen wordt hierna, voor zover van belang, nader ingegaan.

4. De beoordeling

4.1.

De rechtbank zal allereerst ingaan op het door Nyenrode gevoerde causaliteitsverweer. Nyenrode heeft ter toelichting op dit verweer opgemerkt dat zij ten eerste betwijfelt of eiser de begeerde titel, de wanprestatie weggedacht, zou hebben behaald. Zij wijst erop dat de studievoortgang van eiser niet voortvarend was. In 2012 is hij door ziekte uitgevallen. Begin 2014 had hij de buitenlandse praktijkopdracht en zijn thesis niet afgerond. Zijn begeleider, prof. A., was van opvatting dat hetgeen door eiser is aangeleverd 'onvoldoende' is. Zijn onderzoeksaanpak was te praktisch. Het moest naar een hoger (wetenschappelijk) niveau worden getild. Dat moet volgens Nyenrode niet gebagatelliseerd worden. De thesis is juist de masterproeve.

Op 6 februari 2014 kwam eiser bij Nyenrode om zijn opties te bespreken. Hij kreeg te horen dat hij onvoldoende gevorderd was met zijn studie en dat het door hem ingediende projectplan voor de buitenlandse praktijkopdracht niet aan de eisen van het betreffende onderdeel voldeed. Op dat moment werd op inhoudelijke gronden beoordeeld dat het niveau van eiser onvoldoende was.

In 2014 heeft eiser problemen gekregen bij Cleopatra. Hij kreeg — zoals hij zelf heeft aangegeven — een andere focus in zijn leven. De focus lag meer op zijn werk en minder op zijn studie.

Gezien de hier besproken feiten en omstandigheden staat volgens Nyenrode allerm minst vast dat eiser de MBA-titel zou hebben behaald. Als hij een briljante student was geweest, was het een ander verhaal.

4.2.

Namens eiser is erop gewezen dat mensen die werkzaam zijn in de commerciële sector hechten aan een efficiencyverband tussen de door hen gewenste resultaten en de daarvoor benodigde inspanningen. Eiser moest het MBA-diploma halen van zijn toenmalige Duitse werkgever. Hij wilde het diploma behalen met minimale inspanningen en met een maximaal resultaat. Dat zegt niets over de capaciteiten van eiser. De onzekerheid of eiser de eindstreep wel of niet zou hebben gehaald komt voor rekening van Nyenrode. Eiser was in eerste instantie bereid aan te tonen dat hij zijn studie kon voltooien, maar heeft

daarvan afgezien toe bleek dat Nyenrode niet bereid was om eiser te compenseren voor de vrije dagen die hij zou moeten opnemen om de extra modules te kunnen volgen.

4.3.

De rechtbank oordeelt als volgt. Zoals Nijenrode heeft opgemerkt kan niet van eiser verlangd worden dat hij enkel om maar te demonstreren dat hij in staat is om de studie af te ronden, een studie afmaakt die niet tot een MBA-diploma leidt. De redelijkheid en billijkheid brengt mee dat het onder de geschetste omstandigheden niet aanvaardbaar is dat eiser van de vergoeding van de schade die hij door de wanprestatie mogelijk heeft geleden verstoken blijft op de enkele grond dat niet zeker is dat hij zijn studie zou hebben afgerond. Het leerstuk van de proportionele aansprakelijkheid biedt een uitweg om deze onzekerheid schattenderwijs in de aansprakelijkheid te verdisconteren door de waarschijnlijkheid dat het diploma zou zijn behaald uit te drukken in een percentage waarvoor Nyenrode aansprakelijk is te achten. Toepassing van dit leerstuk is in het onderhavige geval redelijk, nu het gelet op de strekking van de overtreden norm — schending van een op Nyenrode rustende zorgplicht om zeker te stellen dat het in het vooruitzicht gestelde diploma na afronding van de studie ook rechtsgeldig kan worden verstrekt — en het profiel van Nyenrode als vooraanstaand opleidingsinstituut uit overwegingen van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om onzekerheid over het sine qua non verband in zijn geheel op eiser af te wentelen, terwijl het eveneens onaanvaardbaar is om die onzekerheid geheel op Nyenrode af te wentelen, indien de kans dat eiser de studie niet met goed gevolg zou hebben afgerond meer dan louter hypothetisch is.

4.4.

De rechtbank stelt vast dat eiser een goed deel van zijn studie had doorlopen. Hij moest twee onderdelen nog afronden. Dat hij over het voltooide deel van zijn studie aanzienlijk langer heeft gedaan dan normaal is te achten wordt goeddeels verklaard door uitval wegens ziekte en vormt dus geen aanwijzing dat hij de studie niet aankon. Eiser heeft zichzelf doen presenteren als een calculerende student, die een MBA-diploma moest halen van zijn toenmalige Duitse werkgever en dat diploma wilde behalen met minimale inspanning. Hij studeerde dus niet uit liefhebberij. Dat iemand met dat profiel opstartproblemen met de afrondende opdrachten had vormt onvoldoende aanwijzing dat hij na het opvoeren van de inspanningen en wat begeleiding die opdrachten niet succesvol zou hebben kunnen afronden. Nyenrode heeft tegenover betwisting ook onvoldoende gesteld om aan te nemen dat bij de medewerkers die eiser inhoudelijk begeleidden de indruk bestond dat eiser niet het niveau had dat nodig is om de opleiding te kunnen voltooien. De kritische kanttekeningen van prof. A. zijn daarvoor onvoldoende.

4.5.

De omstandigheid dat eiser in 2014 een andere focus in zijn leven heeft gekregen, waarbij de focus meer op werk en minder op studie is komen te liggen kan heel goed te maken hebben met de omstandigheid dat de studie waarin eiser al een aantal jaren energie had gestoken door omstandigheden waarvoor Nyenrode verantwoordelijkheid draagt niet *kon* leiden tot het door eiser beoogde MBA-diploma. Het is niet redelijk dat aan eiser tegen te werpen. Onder de geschetste omstandigheden zal de rechtbank de waarschijnlijkheid dat eiser, de wanprestatie weggedacht, de opleiding niet succesvol zou hebben afgerond, stellen op 10%. Dat betekent dat Nyenrode 90% van de hierna vergoedbaar te achten schadeposten moet vergoeden.

4.6.

Bij de beantwoording van de vraag in hoeverre de door Nyenrode erkende tekortkoming tot schade aan de zijde van eiser heeft geleid zal de rechtbank — daarbij aansluitend op het debat tussen partijen — ervan uitgaan dat de schade naast het missen van concreet voordeel in de vorm van een aan eiser toegezegde salarisverhoging en onkostenvergoeding heeft bestaan in verschaffing van onderwijs dat, hoe goed ook, als geheel beschouwd een geringere waarde heeft gehad dan eiser mocht verwachten, doordat zich dat niet heeft uitbetaald — niet *kón* uitbetalen — in het door eiser nagestreefde MBA-diploma. De uitgaven hebben *in zoverre* hun doel gemist. De uitgaven hebben hun doel in een ander opzicht echter niet gemist, nu eiser wel onderwijs heeft genoten, kennis heeft verworven en vaardigheden heeft opgedaan. De rechtbank is van oordeel dat eiser in het onderhavige geval adequaat en toereikend wordt gecompenseerd indien de schade — naast het gemiste voordeel — wordt begroot op een bedrag gelijk aan de omvang van de uitgaven *voor zover* die hun doel hebben gemist.

4.7.

Eiser heeft betoogd dat hij de studie enkel is gaan doen omdat hij bij een bedrijf werkte waar men waarde aan titels hecht. De kennis die hij bij het volgen van de studie opdeed interesseerde hem niet echt. De reden voor de opleiding lag puur in de extra promotiekansen die zouden volgen en het extra salaris dat hij na het voltooien van de opleiding zou gaan verdienen. Eiser meent dat bij toepassing van de door de rechtbank Midden-Nederland in een vergelijkbaar geval toegepaste waardering voor de niet genoten prestatie op 50% van de uitgaven daarmee onvoldoende rekening wordt gehouden.

4.8.

De rechtbank kan niet in het hoofd van eiser kijken. Een zekere objectivering is alleen al om die reden in deze op haar plaats. Dat is temeer zo omdat eiser niet alleen het theoretische deel van de opleiding heeft gevolgd en afgerond, maar ook bewijs zal hebben van het feit dat hij dat heeft gevolgd en een beschrijving van het curriculum met vermelding van de docenten die dat onderwijs hebben gegeven. Ook dit heeft een zekere waarde. Dat wordt ook gedemonstreerd door eiser zelf, waar hij op zijn Linked-in pagina vermeldt dat hij een MBA-opleiding aan Nyenrode heeft gevolgd. De rechtbank zal dan ook aansluiten bij de genoemde 50% factor.

De rechtbank zal in het navolgende de diverse schadeposten langslopen.

Collegegeld

4.9.

Eiser stelt dat hij aan collegegeld een bedrag van € 29.953,95 heeft betaald en dat deze uitgaven kwalificeren als vermogensschade ter zake waarvan op Nyenrode een vergoedingsplicht rust. Overeenkomstig de afspraak met zijn werkgever ontving eiser in 2010 een bedrag van € 7.500, als eerste termijn van de vergoeding van de helft van het collegegeld door Cleopatra. Na afronding van de opleiding zou eiser nogmaals € 7.500 ontvangen van Cleopatra. Als gevolg van een reorganisatie is het dienstverband van eiser bij Cleopatra beëindigd. Cleopatra is bereid gevonden om het door haar betaalde bedrag ad € 7.500 aan eiser kwijt te schelden. Uiteindelijk heeft eiser € 22.453,95 aan collegegeld betaald.

4.10.

Nyenrode stelt dat de helft van het betaalde collegegeld is toe te rekenen aan de waarde van het door Nyenrode geleverde onderwijs, waarvoor 50% aftrek moet plaatsvinden en dat de kwijtgescholden vergoeding door de werkgever van € 7.500 van het resterende bedrag moet worden afgetrokken.

4.11.

De rechtbank acht de door Nyenrode gemaakte berekening niet geheel juist. Het kan niet zo zijn dat de waarde van het door Nyenrode geleverde onderwijs afhankelijk is van de vraag of het collegegeld door eiser uit eigen zak is betaald, dan wel door zijn werkgever, zodat het redelijk is om die vergoeding toe te rekenen aan dat deel van de prestatie waarvoor wel waarde is geleverd.

Dat brengt mee dat toewijsbaar is 90% van € 11.226,97. De rechtbank zal het aan partijen over laten om de verschuldigde wettelijke rente over dat bedrag te berekenen, onder de vaststelling dat de daarvoor in de dagvaarding vermelde aanknopingspunten door Nyenrode niet zijn bestreden en kunnen worden gevolgd.

Rente van de lening

4.12.

Eiser stelt dat hij voor de betaling van dit collegegeld een lening heeft gesloten waarover hij jaarlijks rente heeft betaald, in totaal tot een bedrag van € 4.216,73.

Deze rente kwalificeert als vermogensschade ter zake waarvan op Nyenrode een vergoedingsplicht rust. De betaalde rente heeft geen doel getroffen nu geen diploma kon worden behaald; door het ontbreken van het MBA-diploma — dat eiser anders eind 2013 zou hebben behaald — heeft eiser van zijn werkgever bovendien niet de vergoeding ontvangen die diende ter aflossing van deze lening en heeft hij de lening nog niet afgelost.

4.13.

Nyenrode stelt primair dat het eiser zelf is geweest die ervoor heeft gekozen om het collegegeld door middel van een doorlopend krediet te voldoen en dat de rente daarom niet als schade aan Nyenrode kan worden toegerekend.

4.14.

Dat verweer faalt. Er is voldoende adequaat verband tussen de tekortkoming van Nyenrode en deze schade om die als gevolg van de tekortkoming aan Nyenrode toe te rekenen.

4.15.

Subsidiair acht Nyenrode het gelet op de normduur van de studie, 20 maanden, en de omstandigheid dat eiser een jaar studievertraging wegens ziekte heeft opgelopen, niet redelijk dat haar de rente in rekening wordt gebracht die eiser heeft betaald t/m 2015.

4.16.

De rechtbank zal hierin deels meegaan. De rechtbank acht aannemelijk dat een aanzienlijk deel van de studenten bij Nyenrode de opleiding niet binnen de normduur afrondt. Verder is de studievertraging door ziekte niet een zo uitzonderlijke omstandigheid dat de daaruit voortvloeiende extra rentelast niet als schade aan Nyenrode kan worden toegerekend. Het

zijn immers reële rentelasten, die zijn gemaakt op een moment waarop nog niet duidelijk was dat de studie niet tot het MBA-diploma kon leiden. Het gaat de rechtbank echter te ver om ook de rente over 2014 en 2015 toe te wijzen. De omstandigheid dat eiser gedurende twee jaar niet de middelen had om het krediet af te lossen staat in een te ver verwijderd verband met de wanprestatie om toewijsbaar te zijn. De rechtbank acht dus de betaalde rente over 2009 t/m 2012 toewijsbaar. Voor de 50% aftrek is geen aanleiding, omdat objectief gezien de waarde die de prestatie voor eiser heeft gehad door deze bijzondere wijze van financiering niet anders is geworden. Toewijsbaar is dus 90% van € 2.695,22. De rechtbank zal het aan partijen over laten om de verschuldigde wettelijke rente over dat bedrag te berekenen, onder de vaststelling dat de daarvoor in de dagvaarding vermelde aanknopingspunten door Nyenrode niet zijn bestreden en kunnen worden gevolgd.

Reiskosten

4.17.

Eiser stelt dat hij voor het volgen van de opleiding op 46 zaterdagen onderwijs heeft gevolgd in Breukelen. Eiser heeft hiervoor reiskosten ad € 1.360 gemaakt (46 opleidingsdagen * 102 km * € 0,29 per km). Deze kwalificeren als vermogensschade ter zake waarvan op Nyenrode een vergoedingsplicht rust.

4.18.

Nyenrode stelt dat de door eiser gemaakte reiskosten voor het volgen van de studie berekend dienen te worden aan de hand van de gebruikelijke kilometerprijs van € 0,19. Daarbij merkt Nyenrode op dat ook voor deze kosten geldt dat die zijn gemaakt ter verwerving van de kennis, kunde, inzichten en ervaringen, zodat Nyenrode hooguit gehouden kan zijn om de helft van de gemaakte reiskosten te vergoeden, neerkomend op een bedrag ad € 445,74 (46 opleidingsdagen x 102 km x € 0,19 x 0,5).

4.19.

De rechtbank overweegt dat het uitgangspunt bij het toekennen van schadevergoeding op grond van een wettelijke verplichting is dat de werkelijke schade moet worden vergoed. De rechtbank zal aansluiten bij de richtlijnen van de Letselschaderaad, die in de betrokken periode een tarief van 29 ct/km voorschreef. Terecht merkt Nyenrode op dat ook hier de 50% factor moet worden toegepast, zodat vergoedbaar is een bedrag van 90% van € 680.

Verlies van vrije tijd

4.20.

Eiser heeft betoogd dat hij voor het volgen van de opleiding heel veel vrije tijd heeft opgeofferd. Die opoffering heeft in het onderhavige geval echter in zoverre haar doel gemist, dat zij niet heeft geleid tot het daarmee beoogde doel, het MBA-diploma. Volgens eiser is algemeen aanvaard dat verlies van vrije tijd en van genot een schadepost vormt. Vertraging bij een vliegreis geeft aanspraak op schadevergoeding. Derving van reisgenot komt voor vergoeding in aanmerking en ook gederfd woongenot geeft recht op een vergoeding. Hij meent dat het door hem geleden verlies van vrije tijd primair kwalificeert als vermogensschade ex art. 6:95 jo. 96 BW althans subsidiair als ander nadeel als bedoeld in art. 6:95 jo. 6:106 BW, als gevolg van een aantasting in de persoon en persoonlijke levenssfeer van eiser, ter zake waarvan op Nyenrode een vergoedingsplicht rust.

4.21.

Het verlies van vrije tijd bestaat voor eiser enerzijds uit 46 zaterdagen, waarop eiser tussen 08.30 en 17.30 uur onderwijs volgde en twee uren reistijd had. Dit betreft derhalve 506 uren verloren Vrije tijd (46 * 11 uren). Anderzijds bestaat het verlies uit de uren die eiser naast zijn full time baan moest besteden aan de opleiding, zijnde 2.172 uren. In de jaren 2009, 2010 en 2011 was dit gemiddeld 12 uren vrije tijd per week (dus naast de 8 uren die hij al van zijn werkgever ontving), en in 2012 en 2013 was dit een aantal van ongeveer 400 uren voor zijn thesis (156 * 12 uren + 300 uren = 2.172 uren). Totaal omvat het verlies aan vrije tijd voor eiser een aantal van 2.678 uren. Op Nyenrode rust volgens eiser een verplichting dit verlies te vergoeden. Aansluitend bij de rechtseconomische analyse van Visscher (L.T. Visscher, 'Vergoeding van 'verlies van tijd' als ander nadeel', AV&S 2012/10) betreft dit naar de mening van eiser een bedrag van € 3,69 per uur netto. eiser meent dat de bovenkant van de door Visscher gehanteerde bandbreedte (€ 1,54 tot € 3,69 per uur) recht doet aan zijn situatie waarin hij naast een full time baan slechts spaarzaam vrije tijd had, die hij in de jaren 2009 tot en met 2011 en in 2013 grotendeels moest besteden aan de opleiding. Het betreft derhalve een bedrag ad € 9.881,82 aan vergoeding voor het verlies van vrije tijd (2.678 * € 3,69 = € 9.881,82), te vermeerderen met de wettelijke rente.

4.22.

Nyenrode stelt dat voor vergoeding van het verlies van vrije tijd geen juridische grond bestaat. Uit de vaste jurisprudentie op dit onderwerp volgt volgens Nyenrode dat niet licht wordt aangenomen dat van een aantasting in de persoon van de

benadeelde sprake is, zodat de enkele omstandigheid dat eiser tijd zou zijn verloren daarvoor niet voldoende is. Verlies van tijd is ook niet gelijk te stellen aan verlies van reis- of woongenot.

4.23.

De rechtbank stelt bij de beoordeling van dit debat voorop dat zij op grond van art. 6:97 BW de vrijheid heeft om de schade te begroten op de wijze die het meest met de aard daarvan in overeenstemming is. Eiser vordert in essentie een vergoeding voor de omstandigheid dat de tijd die hij doelbewust heeft geïnvesteerd in het volgen van zijn studie als gevolg van de tekortkoming van Nyenrode deels haar doel heeft gemist. Eiser heeft de grondslag primair terecht gezocht in de artikelen 6:95 en 6:96 BW. Wanneer het verlies van vrije tijd wordt opgevat als het teloor gaan van inspanning bestaande in een investering in persoonlijke ontwikkeling, is die inspanning als productieve arbeid te duiden en kan zij op geld worden gewaardeerd. Doordat de investering als gevolg van de tekortkoming niet het rendement heeft waarop eiser mocht rekenen, is geen sprake van "ander nadeel" maar van *schade*. De aard van die schade, gemist voordeel in de vorm van aanzien, carrièrekansen, status, is lastig op geld waardeerbaar. Daarom is het toelaatbaar om die schade abstract te begroten, door haar te stellen op de waarde van de uitgaven die zijn gedaan om de studie te volgen. Die "uitgaven" omvatten mede de opgeofferde, op geld waardeerbare eigen tijd. Vergoeding daarvan is in een constellatie als de onderhavige ook volstrekt redelijk te achten, zolang die vergoeding binnen de perken blijft, terwijl voor het geheel onvergoed laten van die aanzienlijke tijdsinvestering geen goede grond bestaat.

4.24.

Het voorgaande impliceert dat de schade moet worden begroot door het aantal opgeofferde uren te vermenigvuldigen met een uurtarief dat kan worden beschouwd als een redelijke vergoeding van die tijd. Het door eiser aangehaalde artikel biedt daarvoor een basis. Het op grond van de beschouwingen van Visser voorgestelde tarief is zeer gematigd en is door Nyenrode ook niet besteden.

4.25.

Nu het door eiser vermelde urenaantal betrekking heeft op al de geïnvesteerde tijd, moet ook hierop de 50% aftrek plaatsvinden. Toewijsbaar is dus 90% van € 4.941 vermeerderd met de wettelijke rente.

Voorwaardelijke vergoedingen

4.26.

Eiser vordert voorwaardelijke vergoedingen voor (1) misgelopen vergoeding van collegegeld en (2) vrijstelling van werk respectievelijk een bedrag van € 15.000 en € 28.632,87.

4.27.

Ad. (1) eiser stelt dat hij met zijn werkgever Cleopatra de afspraak had dat zij € 15.000 van het collegegeld aan eiser zou vergoeden, nadat eiser het MBA-diploma zou hebben behaald. Volgens eiser kwalificeert deze gemiste vergoeding als geleden verlies. Ter zake hiervan rust op Nyenrode voorwaardelijk een vergoedingsplicht. Indien en voor zover eiser in de toekomst echter wel alsnog een MBA opleiding volgt, maar hij geen gebruik kan maken van deze afspraak met Cleopatra of zijn werkgever van dat moment, rust op Nyenrode een schadevergoedingsplicht ad € 15.000 althans van de helft van het collegegeld dat voor deze MBA-opleiding dient te worden voldaan.

4.28.

Ad. (2) Eiser stelt verder dat hij door zijn werkgever gedurende drie jaren (2009, 2010 en 2011) een aantal van 8 uur per week vrijgesteld van zijn werkzaamheden, om de MBA-opleiding succesvol, met een MBA-diploma, te kunnen afronden. In totaal heeft eiser 141 werkdagen besteed aan de opleiding. Deze tijd kwalificeert als geleden verlies. Eiser werd immers door Cleopatra in staat gesteld om met recht op doorbetaling van zijn volledige loon, één werkdag per week te besteden aan zijn studie. Dat recht heeft hij verloren als gevolg van de toerekenbare tekortkoming van Nyenrode, die bestede tijd heeft geen doel getroffen, en dat recht kan eiser niet nogmaals te gelde maken als hij opnieuw start aan een MBA-opleiding. De waarde van dat recht staat gelijk aan het brutoloon van eiser voor de omvang van de vrijstelling. Eiser stelt dat ter zake op Nyenrode voorwaardelijk een vergoedingsplicht rust, namelijk indien en voor zover eiser in de toekomst opnieuw een MBA-opleiding gaat volgen, maar hij geen gebruik kan maken van deze afspraak met zijn werkgever van dat moment. In dat geval rust op Nyenrode een schadevergoedingsplicht van € 28.632,87 bruto (141 dagen * € 203,07 bruto per dag), althans subsidiair het netto-equivalent hiervan mits Nyenrode een belastinggarantie afgeeft voor de situatie dat de belastingdienst het bedrag aanmerkt als inkomsten waarover belasting, anders dan vermogensbelasting, is verschuldigd.

4.29.

Nyenrode stelt dat voor toewijzing van de voorwaardelijke vorderingen geen grondslag bestaat. Voor zover Nyenrode al schadeplichtig zou zijn, dient zij eiser hooguit te brengen in de positie waarin hij zou zijn komen te verkeren als hij de studie

succesvol zou hebben afgerond en een MBA-titel zou hebben verworven. Tevens stelt Nyenrode dat de voorwaardelijke vorderingen onvoldoende zijn beperkt in de tijd om toegewezen te kunnen worden. Daarnaast is onzeker (want onbekend en vooralsnog niet nader toegelicht door eiser) of de huidige dan wel een toekomstige werkgever van eiser tegemoet zou willen komen in de kosten en tijd van een nieuwe MBA-opleiding, zodat de kans bestaat dat eiser een dubbele vergoeding zou ontvangen. Nyenrode merkt op dat eiser door Cleopatra werd vrijgesteld van werk met behoud van volledig salaris en dienaangaande dus geen heeft schade geleden.

Daaraan voegt Nyenrode toe dat het voor eiser op dit moment vanwege een net verworven koophuis en een kinderwens niet mogelijk is om een MBA-studie elders te gaan starten. Het is daarom nog maar zeer de vraag of eiser dat ooit zal gaan doen, te meer daar hij zichzelf op onder meer LinkedIn al presenteert als een persoon met een MBA-titel en Master's degree in Procurement. Nyenrode meent dat zij onder die omstandigheden niet gehouden is de (thans voorwaardelijke) vergoedingen te betalen.

De rechtbank oordeelt als volgt

4.30.

Ad. (1) De rechtbank deelt niet de opvatting van Nyenrode dat de stellingen van eiser er niet toe kunnen leiden dat zij gehouden wordt om, in geval eiser besluit om alsnog een MBA-opleiding te gaan volgen, hem een deel van het collegegeld te vergoeden. Vast staat dat Kruihof's werkgever zich had verbonden tot vergoeding van 50% van het collegegeld, kennelijk afgerond op € 15.000, bij het behalen van het diploma. Vast staat ook dat daarvan de helft is betaald en dat de andere helft niet zal worden betaald omdat niet aan de voorwaarden is voldaan. De betaalde helft is later kwijtgescholden. De rechtbank heeft geoordeeld dat de waarschijnlijkheid dat dit diploma als gevolg van de tekortkoming van Nyenrode niet kon worden behaald 90% is. Dat brengt mee dat er a prima vista een schadepost is van 90% van € 7.500. Die post had ten titel van gedeerde winst direct kunnen worden gevorderd, maar eiser heeft ervoor gekozen de vordering afhankelijk te stellen van de voorwaarde dat hij opnieuw een MBA-opleiding gaat volgen. Het staat de rechtbank onder die omstandigheden niet vrij de post direct toe te wijzen. Zij zal Nyenrode veroordelen om eiser op vertoon van een bewijs van inschrijving aan een MBA-opleidingsinstituut, gedateerd na 1 januari 2018 en vóór 1 januari 2028, en een bewijs, of successieve bewijzen, van betaling van collegegeld voor die opleiding, voor die uitgaven schadeloos te stellen tot een totaal van 90% van € 7.500.

4.31.

Ad. (2) De rechtbank deelt hier wel de opvatting van Nyenrode dat de door eiser omschreven omstandigheden niet leiden tot een vergoedingsrecht. eiser heeft deels mogen studeren in de tijd van zijn werkgever. De economische waarde van die tijd is (wellicht) schade die in causaal verband staat met de tekortkoming van Nyenrode, maar die schade is niet door eiser geleden. Daardoor kan deze post, anders dan de geïnvesteerde "eigen" tijd, binnen de context van de in dit vonnis gehanteerde abstracte schadeberekeningsmethodiek ook niet worden beschouwd als een adequate reflectie van de waarde van het misgelopen deel van de prestatie. Deze post is dus niet toewijsbaar.

Gederfd bruto loon

4.32.

Eiser stelt dat hij de door zijn werkgever toegezegde loonsverhoging van € 500 bruto per maand als gevolg van de tekortkoming van Nyenrode is misgelopen. Deze gemiste loonsverhoging kwalificeert als gedeerde winst ter zake waarvan op Nyenrode een vergoedingsplicht rust. eiser beperkt deze tot een periode van drie jaren, zijnde de tijd die het hem zou kosten om een vergelijkbare MBA-opleiding te volgen, derhalve tot € 18.000 bruto dan wel het netto-equivalent hiervan indien en voor zover Nyenrode ter zake dit bedrag aan belastinggarantie afgeeft, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de ingebrekestelling d.d. 30 april 2014 tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode.

4.33.

Nyenrode stelt vast dat het dienstverband van eiser bij Cleopatra als gevolg van een reorganisatie medio augustus 2016 is beëindigd, zodat, als eiser zijn vervangende opdracht voor de buitenlandse praktijkopdracht en thesis, zoals hij stelt, naar verwachting eind 2013 had afgerond en daarmee zijn opleiding had afgerond, eiser vanaf januari 2014 tot en met medio augustus 2016 de bruto loonsverhoging zou hebben ontvangen. Dat is 5 maanden minder dan de gevorderde drie jaren. Bovendien vordert eiser vergoeding van schade, zodat hij daarover geen loonbelasting is verschuldigd. Nyenrode acht een vergoeding van € 500 per maand gedurende 27 maanden een redelijke vergoeding.

4.34.

De rechtbank deelt de opvatting van Nyenrode en zal dienovereenkomstig beslissen, uiteraard ook hier met toepassing van de 90% causaliteitsfactor.

Buitengerechdelijke kosten

4.35.

Eiser stelt dat hij ter onderbouwing van zijn vordering informatie heeft gebruikt van zijn medestudent Oomes, die een vergelijkbare procedure tegen Nyenrode heeft gevoerd. Oomes heeft daarin veel onderzoek moeten verrichten. Pas anderhalf jaar nadat Oomes de dagvaarding heeft laten uitbrengen, heeft Nyenrode haar aansprakelijkheid erkend. Oomes was slechts tegen betaling van een redelijke vergoeding bereid om de door hem ingewonnen informatie aan eiser te verstrekken. Deze informatie was cruciaal om de aansprakelijkheid van Nyenrode vast te stellen. Immers, aanvankelijk stelde Nyenrode zich op het standpunt dat zij niet aansprakelijk was voor de door eiser geleden schade. Met de informatie afkomstig van Oomes, is eiser in staat gebleken om de aansprakelijkheid van Nyenrode vast te kunnen (laten) stellen. Eiser maakt op grond van artikel 6:96 lid 2 BW aanspraak op een vergoeding van de door hem gemaakte kosten. Deze kosten bestaan uit de vergoeding die eiser aan Oomes moet betalen, die conform afspraak gesteld is op 25% van hetgeen in de onderhavige procedure aan eiser wordt toegewezen.

4.36.

Nyenrode betwist dat zij gehouden zou zijn dit bedrag te betalen aan eiser. Zij wijst erop dat de informatie die eiser van Oomes heeft gekocht ruim voor het maken van de dagvaarding is opgevraagd en dat Nyenrode haar aansprakelijkheid in 2014 heeft erkend, terwijl de dagvaarding in de onderhavige zaak in 2017 is uitgebracht en eiser niet voordien bij Nyenrode heeft geïnformeerd.

4.37.

De rechtbank is van oordeel dat er geen grond is om ter zake enige vergoeding toe te wijzen. Het overgelegde vonnis van de rechtbank Midden Nederland dateert van 13 januari 2016. De rechtbank acht aannemelijk dat Nyenrode eiser desgevraagd zou hebben geïnformeerd omtrent de stand van zaken in die procedure. Zo nodig had in het kader van de onderhavige procedure een vordering ex art. 843a Rv kunnen worden ingesteld. Eiser had dus zonder (veel) kosten te hoeven maken ervan op de hoogte kunnen raken dat de tekortkoming van Nyenrode in de onderhavige procedure geen issue meer zou zijn. De kosten zijn, aldus bezien, dan ook nodeloos gemaakt.

4.38.

De slotsom is dat na te noemen bedragen toewijsbaar zijn. Nu partijen daarmee over en weer op enige punten in het ongelijk zijn gesteld, zijn er termen voor compensatie van de proceskosten, in die zin dat iedere partij de eigen kosten draagt.

5. De beslissing

De rechtbank

5.1.

Verklaart voor recht dat Nyenrode toerekenbaar tekort is geschoten in de nakoming van de overeenkomst met eiser en dientengevolge aansprakelijk is voor de schade die eiser als gevolg daarvan heeft geleden, lijdt en nog zal lijden;

Veroordeelt Nyenrode tot betaling aan eiser, tegen behoorlijk bewijs van kwijting, van de volgende bedragen:

- ter zake betaald collegegeld 90% van € 11.226,97, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de data waarop eiser de bedragen voldeed, als nader in de dagvaarding omschreven, tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;
- ter zake betaalde rente over lening 90% van € 2.695,22 te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de data waarop eiser de bedragen voldeed, als nader in de dagvaarding omschreven, tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;
- ter zake reiskosten 90% € 680, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de ingebrekestelling d.d. 30 april 2014 tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;
- ter zake het verlies van vrije tijd 90% van 4.941, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de ingebrekestelling d.d. 30 april 2014 tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode;

ter zake de gedeerde loonsverhoging 90% van € 13.500 dan wel het netto-equivalent daarvan indien Nyenrode een belastinggarantie afgeeft voor de situatie dat de belastingdienst het bedrag aanmerkt als inkomsten waarover belasting, anders dan vermogensbelasting, is verschuldigd, te vermeerderen met de wettelijke rente hierover vanaf de ingebrekestelling d.d. 30 april 2014 tot de dag der algehele voldoening door Nyenrode.

5.2.

Veroordeelt Nyenrode om eiser op vertoon van een bewijs van inschrijving aan een MBA-opleidingsinstituut, gedateerd na 1 januari 2018 en vóór 1 januari 2028, en een bewijs, of successieve bewijzen, van betaling van collegegeld voor die opleiding, voor die uitgave(n) schadeloos te stellen tot een totaal van 90% van € 7.500;

5.3.

Verklaart dit vonnis tot zover uitvoerbaar bij voorraad;

5.4.

Wijst het meer of anders gevorderde af;

5.5.

Compenseert de proceskosten en wel aldus dat iedere partij de eigen kosten draagt.

Dit vonnis is gewezen door mr. A.H. Schotman en in het openbaar uitgesproken op 20 juni 2018.